

δόναι να ἔχη τις τόσον συγκεχυμένας ἰδέας περὶ τοῦ ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ· τόσον τὸν ἐξέπληγτε τὸ πρᾶγμα, ὥστε σχεδὸν ἐπίστευσεν ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἐπιπτεν ἐκ τοῦ στερεώματος. Ὁ ἥλιος ἐν τοσοῦτῳ ἔλαμπε σταθερῶς διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν πιτύων, διαχέων τὸ φῶς του ἐπὶ τοὺς πρασίνοὺς λειμῶνας καὶ τὴν φαιὰν θάλασσαν.

Ὁ μικρὸς παραβάτης ἴστατο ἐνώπιον τοῦ Βέρτου ἀτενίζων αὐτὸν μὲ θαυμασμὸν καὶ περίφοβος ἐκ τῶν λόγων του. «Τίνος εἶναι τὸ δάσος τοῦτο;»

«Εἶναι τοῦ σίρ Ἑρρίκου,» ἀπεκρίθη διστάζων ὁ παῖς.

«Λοιπὸν ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμῃς, πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸν σίρ Ἑρρίκον νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃς τὸν φασιανὸν καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃς συγχώρησιν. Πήγαινε εὐθὺς. Πρέπει νὰ τὸ κάμῃς.»

Ὁ παῖς ἤνοιξε στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκπληκτος.

«Αὐτὸ ποτὲ δὲν το κάνω,» ἀπεκρίθη πεισματωδῶς. Καλλίτερα ἔχω νὰ μὲ πιάσουν οἱ ἴδιοι.»

«Θὰ ὑπάγῃς μαζί μου,» εἶπεν ὁ Βέρτος.»

«Εἶσαι τῆς οικογενείας τοῦ σίρ Ἑρρίκου;»

«Ὁχι. . .» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος, εἶτα δ' ἐσιώπησε σκεφθεὶς μετὰ τινος ταραχῆς, ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συλλάβῃ καὶ αὐτὸν ὁ πωλωρὸς, βλέπων αὐτὸν ἀνυπόδητον καὶ ἀπεριποίητον.

«Καὶ γὰρ δὲν το ἐπίστευσα,» εἶπεν ὁ παῖς μὲ τινὰ περιφρόνησιν, «ἀφοῦ εἶσαι ξυπόλυτος. Δὲν ἤξερω ποῖος εἶσαι, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ μὲ ἐρμηνεύῃς, ἐν ᾧ καὶ σὺ εἶσαι εἰς ξένο κτῆμα.»

Ὁ Βέρτος ἐρυθρίασε.

«Ἄλλ' ἐγὼ» ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, «δὲν βλάπτω τίποτε ἐδῶ, ἐν ᾧ σὺ ἔκλεψες.» Ἄν πράγματι δὲν εἶσαι κακὸς παῖς, θὰ πάρῃς τὸν φασιανὸν καὶ θὰ ὑπάγῃς εὐθὺς εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον, νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σὲ συγχωρήσῃ καὶ νὰ σοῦ δώσῃ ἐργασίαν.»

«Δὲν εἶναι ἐργασία γὰρ τὸ παιδί τοῦ πατέρα μου,» ἀπεκρίθη λυπηρῶς ἅμα καὶ πεισματωδῶς ὁ παῖς. «Οἱ φύλακες ὅλοι μᾶς ἐχθρεύονται μόλις κατορθώνομεν νὰ βγάλωμεν ἓνα κομμάτι ψωμί.»

«Ποίαν ἐργασίαν ἐξεύρεις;» ῥώτησεν ὁ Βέρτος.

«Ξερώ νὰ κάνω τὰς παγίδας» ἀπεκρίθη μὲ τινὰ ὑπερηφανίαν. «Τὰς περισσότερας μέραις δὲν βγαίνω καθόλου ἕως τὸ βράδυ, μὰ σήμερα ἡ Σούζη πῆγε νὰ τρελλαθῇ γιὰ μίαν στάλα φαγί.»

«Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν Σούζη καὶ δι' ὅλους σας,» ἀπεκρίθη συμπαθητικῶς ὁ μικρὸς κόμης. «Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι βέβαιον, βεβαιότατον, ὅτι τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν κλοπὴν ἢ κάμνει τὸν Θεὸν νὰ . . .»

«Οἱ φύλακες!» ἐφώνησεν ὁ παῖς μὲ ὀξείαν φωνήν, καθὼς λαγοῦ, ἐν ῥιπῇ δὲ ὀφθαλμοῦ ὤρμησε κατὰ κ-

φαλῆς εἰς τοὺς θάμνους, ῥίψας τὸν φασιανὸν καὶ τὴν παγίδα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Βέρτου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ συμπαθητικὴ Ἰουλία.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία κατοικοῦσεν εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου χιονίζει καὶ κάμνει πολὺ κρύον τὸν χειμῶνα. Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἡ μαμά της εἶπεν εἰς τὴν τροφὸν, «Πᾶρε τὴν Ἰουλίαν νὰ τὴν ἐνδύσῃς, διότι θὰ τὴν πάρω μαζί μου εἰς τὰ ἐμπορικά.» Ἡ Ἰουλία ἀκούσασα τοῦτο, ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν ἧς, καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν νύψῃ, νὰ τὴν κτενίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ ἢ τροφός της, ἢ καλὴ Ἀννέτα. Τῆς ἐφόρεσε λοιπὸν τὸ ζεστὸν της ἐπανωφοράκι, τὸν σκοῦφον καὶ τὰ ὑψηλά της περιπόδια, «Καὶ τὴν Φαμφούλλα νὰ ἐτοιμάσῃς, Ἀννέτα,» εἶπεν ἡ Ἰουλία. «Στάσου νὰ σοῦ φορέσω πρῶτα τὰ χειρόκτια σου,» ἀπεκρίθη ἡ Ἀννέτα, ἐνῶ ἡ Φαμφούλλα, ἓνα ὥραϊον καὶ μαλιαρὸν σκυλάκι, ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομά της ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ σιριτᾷ μὲ χαρὰν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐστολίσθη καὶ ἡ Φαμφούλλα μὲ τὸ κεντημένον της παπλωματάκι, τὸ ὅποιον τῆς ἔδενον εἰς τὴν βράχιν, ὅταν ἐξήρχετο, κατέβησεν εἰς τὴν σάλαν καὶ αἱ τρεῖς, ἐκεῖ δὲ ἡ Ἀννέτα ἀφῆκε τὴν Ἰουλίαν μὲ τὴν Φαμφούλλαν νὰ περιμένῃ τὴν μαμάν της. Ἡ Ἰουλία διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν ἐπῆρε τὴν Φαμφούλλαν καὶ ἀνέβη εἰς μίαν καθέκλαν νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐξω τὰ πεζοδρόμια, αἱ σκάλας, τὰ κάγκελλα ἦσαν σκεπασμένα μὲ πυκνὸν στρώμα χιόνος· οἱ ἄνθρωποι ἐπερνοῦσιν τυλιγμένοι ἄλλος μὲν μὲ γούνας ἄλλος δὲ μὲ σάλια καὶ ἐπανωφόρια μάλλινα· τὰ δὲ μάγουλα καὶ αἱ μύταις των ἦσαν κατακόκκιναι. Ἄλλὰ τί βλέπει ἐκεῖ ἐμπρὸς ἡ Ἰουλία; Πρὸ τῆς θύρας εἶναι ἄγαλμά τι, τὸ ὅποιον παριστάνει παιδίον γυμνόν, — καθὼς εἶναι συνήθεια νὰ κατασκευάζωνται τὰ ἀγάλματα, — ἡ κεφαλὴ, οἱ ὄμοι καὶ τὰ γόνατά του εἶναι κάτασπρα ἀπὸ τὴν χιόνα.

«Ὡ τὸ καυμένο!» λέγει συμπαθητικῶς ἡ Ἰουλία, «πόσο θὰ κρυώνῃ, χωρὶς ροῦχα, χωρὶς παπούτσι, χωρὶς κάλτσαις ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸ χιόνι! Ἐγὼ πῶς εἶμαι τυλιγμένη καὶ ἀκόμη μοῦ ἔδωκε ἡ Ἀννέτα ἓνα ἐπανωφόρι νὰ τὸ βάλω ὅταν ἐβῶ, καὶ σὺ Φαμφούλλα εἶσαι καλὰ προφυλαγμένη ἀπὸ τὸ κρύο, αὐτὸ ὅμως τὸ καυμένο εἶναι γδυτό. — Θὰ πῶ τῆς μαμᾶς νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ροῦχα ὅταν βγοῦμε. — Ναί, καλὰ, ἀλλὰ θὰ κρυώσῃ ἕως ὅτου νὰ ἐξέλθωμεν. — Ἄ, ἔξέρω! ἔλα Φαμφούλλα, πᾶμε νὰ τοῦ φορέσω τὸ ταμπάρο μου.»

Ὁλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα, ὅταν ἡ μαμά τῆς Ἰουλίαν κατέβη εἰς τὸ πέρασμα, εὔρε τὴν ἔξω θύραν

άνοικτήν, και είδε την κόρην της, όπως την βλέπετε σεις μικροί μου φίλοι εις την εικόνα ταύτην, ένδονουσαν δηλαδή με τὸ ζεστόν της επανωφοράκι τὸ ἄγαλμα, ένῳ ἡ Φαμφούλλα παρετήρει με προσοχήν ἂν θὰ εἶπη «εὐχαριστῶ» τὸ παιδάκι ἐκαίνο.

«Μαμάκι, δὲν θὰ τοῦ ἀγοράσῃς ρούχα δταν πᾶμε εἰς τὰ ἐμπορικά;» εἶπεν ἡ Ἰουλία τρέχουσα πρὸς τὴν

ριον τὰ Χριστούγεννα.» — «ὦ, μαμά, εἶσαι τόσο καλὴ! Θέλω κ' ἐγὼ νὰ τοὺς δώσω κάτι τι. Θὰ τοὺς ἀγοράσω μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωκες, ἕνα δενδρουλάκι τῶν Χριστουγέννων μὲ πολλὰ χρωματισμένα κεριά, διὰ νὰ τὰ ἀνάψουν ἀπόψε και νὰ ἐνθυμηθοῦν ὅτι εἶναι αὐριον τὰ γενέθλια τοῦ Χριστοῦ.»

Ἡ μικρὰ Ἰουλία ένδύουσα τὸν Ἐρωτα διὰ νὰ μὴ κρυώσει.

μητέρα της. «Ἀγάπη με,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ της καταφιλοῦσα τὸ μέτωπόν της. — «Μὴ θλιθῆς τὴν τρυφεράν σου καρδίαν διὰ τὸν μικρόν μας Ἐρωτα. Αὐτὸς οὔτε τὴν χιόνα αἰσθάνεται, οὔτε τὸ επανωφορίόν σου. Θὰ ἀγοράσω ένδύματα, ἀλλ' ὄχι δι' αὐτόν. Εἶναι μία πτωχὴ μητέρα με τρία μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπάγωμεν μαζί νὰ ἴδωμεν, εἰς αὐτὰ λοιπὸν θὰ δώσω φορέματα και ὑποδήματα και χρήματα ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐορτάσουν αὐ-

ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ.

Ἔχετε ένώπιόν σας σκηνὴν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀναμορφώσεως ἐν Ἀγγλίᾳ. Τινὲς ἀπὸ σᾶς ἴσως εἰξέρετε ὅτι κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα μέρος τῶν Ἀγγλων ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν και ἐτχημάτισαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, ἣτις ἔχο- ρήγει ἐλευθερίαν θρησκευτικὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους,